

muligt interesserede, jeg vil ikke bruge Udtrykket berettigede, Adgang til at blive bekendt med Mortifikationssagens Førelse, vil dog indeholde Begyndelsen til et Værn, som der maaske kunde være Anledning til at give dem. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, da der ikke foreligger Ændringsforslag derom. Jeg har kun villet fremhæve dette i Forbindelse med det ærede Medlems Ændringsforslag som et Forbehold for mulig at fremkomme med Ændringsforslag i den Retning til 3die Behandling.

Justitsministeren (Goos): Med Hensyn til de af de stillede Ændringsforslag, som ere af mere redaktionel Natur, skal jeg bemærke, at Forslaget til § 5 kan jeg intet have at indvende imod. Det første redaktionelle Ændringsforslag til § 4 fremmer neppe en bedre Forstaaelse. Det er dog mindre naturligt at forudsætte, at der overhovedet er Personer, for hvilke særlig Indstævning kan ske i det Hovedtilfælde, hvor det er givet, at der ingen saadanne er, og det er Hovedtilfældet, som § 4 nævner. Det, der har manglet i den oprindelige Bestemmelse, hvis det mangler, er aabenbart kun Ordet: „henholdsvis“. Deraf ser man, hvad der sigtes til ved „enten i det hele eller“. Jeg skulde imidlertid ikke dvæle videre herved, naar der ikke i den foreslaaede Bestemmelse var et Udtryk, som jeg ikke finder heldigt, og som hverken de Herrer eller jeg selv have lagt Mærke til, det er Udtrykket: „for de Personers Vedkommende, for hvilke saadan Indstævning ikke kan ske“. Der maa sigtes til de Personer, der enten ere døde eller ikke her i Landet have Bopæl eller fast Opholdssted, men for de sidste kan Indstævningen i og for sig godt ske, og der vilde derfor rimeligvis fremkomme Fortolkningsvanskeligheder, hvis disse Ord bleve staaende uforandrede. Jeg vil anbefale, at man inden 3die Behandling enes om en Redaktion, der fjerner disse Vanskeligheder, f. Eks. det, at særlig Indstævning henholdsvis slet ikke finder Sted eller indskrænkes til saadanne i § 3 nævnte Personer, der have Bopæl eller fast Opholdssted her i Landet. Det er, som sagt, kun et rent redaktionelt Spørgsmaal.

Jeg har mere Betænkelighed lige over for de følgende Ændringsforslag. Hvad det første af dem angaar, er det mig ikke ganske klart, hvad det i Virkeligheden indeholder. Efter den ærede Forslagsstilleres Omtale skulde det betyde en Udvidelse af den Kreds, som skal særlig indstævnes.

Jeg har oprindeligt læst Forslaget som en Indskrænkning af denne Kreds, hvilket jeg vilde finde meget betænkeligt, fordi man ikke bør indskrænke særlig Indstævning til kun at gælde Hovedparcellen, naar det i Virkeligheden maa siges, at de tilkommende Parceller kunde have lige saa god Interesse af den. Jeg har i og for sig ikke saa meget imod, at det skal betyde en Udvidelse, men Forslaget forekommer mig overflødigt. Jeg ser nemlig ikke rettere end, at det fuldstændig indeholdes i Bestemmelsen i § 3 a, som den nu lyder. Dernæst betyder Ændringsforslaget om en ny Litra e. en Udvidelse af Kredsen af de Personer, der særlig skulle indstævnes. Det forekommer mig egentlig ikke, at denne Udvidelse er berettiget. Den indeholder tillige en Indskrænkning i den servitutforpligtedes Beføjelser, som ligger i den gældende Ret. Den servitutforpligtede kan, synes det mig, med Føje sige: Jeg har kun at gøre med den virkelig berettigede og ikke med hans Fuldmægtig, og det bør ikke paalægges mig at indtræde i Proces med en Mand, som kun er Fuldmægtig for en andens Interesser. Det bliver deres Sag indbyrdes at ordne sig med Hensyn til Fuldmægtigen til at varetage den paagældendes Interesser, og Fuldmægtigen vil være opfordret til at lægge Mærke til den offentlige Indstævning, som i hvert Tilfælde skal finde Sted her. Men jeg tror rigtignok, at navnlig det sidste Ændringsforslag ikke er heldigt. Det sætter slet ingen Grænse for den Tid, inden hvilken Appel skal finde Sted, det vil sige, at man i det uendelige er udsat for at faa den Mortifikationsdom, som er falden, rokket ved Appel. Derved — det bemærkede ogsaa den ærede Forslagsstiller — udsætter man sig for, at denne Mortifikationsdom overhovedet aldrig bliver endelig. Det er stridende mod ethvert præklusivt Instituts Væsen. Ved et saadant bringer man Ende paa visse Forhold, og man gør det definitivt, ellers naar man ikke sit Øjemed, og det vil have særlig Vanskelighed, forekommer det mig, at fjerne ethvert præklusivt Instituts Virkninger her. Det bliver meget vanskeligt og meget præjudicerende, dersom alle de Dispositioner, der have fundet Sted efter Udslettelsen i Henhold til første Instans-Dom, senere efter en lang Tid efter følgende, Appel maaske skulle rokkes. Denne ubegrænsede Adgang til Appel er ikke stemmende med dette Instituts Væsen. Hvorfor kan den paagældende, som burde være særlig indstævnet, ikke benytte den almindelige Appel-